

[Willesen.]

mindst af hele vort Aktiesystem, hvis hele Form og Eksistens neppe har den samme Berettigelse i Nutidens Samfundshusholdning som i tidligere Tiders. Det bør derfor lægges om i saadanne Linier, at Aktionærerne bliver mere interesserede i en solid Drift af de Foretagender, hvori de anbringer deres Kapital, end i en øjeblikkelig Kursgevinst. Ikke mindst det sidste Forhold har været medvirkende til de mange Ulykker og den Erhvervskrise, vi staar i. Netop Ønsket om en Kursgevinst har fortrængt det naturlige Ønske om solide Virksomheder.

Ved Landstingsvalget har Regeringen bevaret sit Flertal i begge Ting — jeg skal ikke komme ind paa Soliditeten af dette Flertal, det har de tidligere Ordførere talt tilstrækkeligt om —, og den er da i Stand til at gennemføre sin Villie i den Udstrækning, som den kan faa konservativ Bistand til. Men da vi nu taler om Landstingsvalget, vil jeg gøre opmærksom paa, at trods de overordentlig ugunstige Vilkaar, hvorunder vi maatte deltage i Landstingsvalget, kan vi dog glæde os ved, at med Hensyn til Stemmeprøcent har intet Parti klaret sig saa godt som Retsforbundet. (Munterhed). Ja, da ærede Medlemmer smiler, kan de ikke have sat sig ind i Forholdene, det skal derfor være mig en Glæde at vejlede dem deri. Da vore Vælgere udgør smaa Minoriteter rundt omkring i Kredsene, kunde vi paa Forhaand kun vente at faa ganske faa Valgmænd valgt, men Stemmetallene er overordentlig opmuntrende for vor Sag. Thi tager vi Stemmetallene i 1926 i de Kredse, hvor vi den Gang opstillede Kandidater, var det i alt 6 708, medens vi den 14. September i Aar fik i alt 5 828, hvilket med andre Ord vil sige, at vi havde 88 pCt. af vort Stemmetal fra 1926 i de Kredse, hvor vi opstillede, og dette er i Betragtning af de ugunstige Vilkaar en saadan Opmuntring, at jeg finder det rimeligt at fremdrage det ogsaa til Opmuntring for ærede Medlemmer af andre Partier. Og naar vi f. Eks. har set en Redaktør skrive, at vi led Valgdagens bitreste Nederlag, vil jeg sige, at vi kan lide mange af den Slags Nederlag, hvor vi naar en saa stærk procentvis Fremgang, at jeg siger: jo flere Nederlag af den Slags, des bedre. I adskillige Kredse, navnlig i Sønderjylland, naaede vi Stemmetal, der gik betydeligt op over Folketingsstemmetallet i 1926, og naar et lille Parti, der gaar til Valg under Trykket af Stemmespildets Skræmmebil-

lede, alligevel kan opnaa saa forholdsvis gode Resultater, vidner det højt om vor Bevægelses Livskraft og dens Fremtidsmuligheder. Derfor vil vi fortsætte med at slaa til Lyd for de Synspunkter, som det er vor Opgave at pege paa baade overfor Rigsdagen og overfor Vælgerne.

Vi vil sætte Maalet for Lovgivningsarbejdet et Prinsipielt, end den højtærede Statsminister satte det i Trontalen, hvor han ganske vist lidt uforstaaeligt paa Baggrund af de mange bebudede Lovforslag talte om at begrænse Lovgivningsarbejdet. Vi mener, det vigtigste er ikke blot at begrænse *Antallet af Lovforslag*, men selve *Lovgivningsmagtens Omraade*. Vi mener, der ligger en stor Opgave i at søge at faa begrænset selve Statens Magtomraade og Statens Opgaveantal, og som jeg flere Gange har haft Lejlighed til at sige fra denne Plads, synes Venstre desværre kun at have Øje for Udgifternes Nedsnkering, men ikke for Udgiftskildernes Begrænsning. Men naar den højtærede Finansminister i sin Forelæggelsestale betonedede, at Udgifterne har Tendens til at stige automatisk, indeholder dette Faktum en stærk Opfordring til at begrænse selve Udgiftskildernes Antal. (*Finansministeren* [N. Neergaard]: Det er rigtigt). Og det er denne Indskrænkning af Statsopgavernes Mylder, det er denne store uløste Opgave, som kalder paa en liberal Regerings Initiativ, men hidtil har kaldt forgæves. Nu hørte jeg den højtærede Finansminister udbrøde: Det er rigtigt. Jeg tager det som et godt Varsel om, at ogsaa denne Opgave vil blive taget kraftigt op i Fremtiden af den højtærede Regering.

Der er imidlertid en anden stor Opgave, som man desværre mærker endnu mindre til, at Venstre har Øje for. Der er nemlig her i Danmark ikke blot en hel Del, man kunde kalde løbende Erhvervsspørgsmaal, der skal løses, men der er ogsaa et stadigt mere truende socialt Spørgsmaal, der trænger til en Løsning. Som vi hørte det under Rigsdagsprædikenen, gaar der gennem store Dele af Befolkningen et Skrig om social Retfærdighed, og dette Skrig kan man ikke blive ved at overhøre eller blive ved at afspise saa med en, saa med en anden Almiselov, thi det Skrig hunder saa dybt i selve det bedste i Mennesket, at man har Valget mellem enten at prøve paa at hæve Aarsagerne hertil eller ogsaa at risikere, at det søger sin egen Udløsning ad illegitim og ulovlig Vej. Og naar nu i den kommende Samling Arbejdsfriheden skal diskuteres, saa vil vi